

THE SUNDAY TIMES BESTSELERIS

viskas, ką
žinau apie

~~vakarėlius,~~
~~pasimatymus,~~
~~draugus, darbus,~~
~~gyvenimą,~~
meilę
dolly alderton

Viskas, ką žinojau apie meilę paauglystėje

Romantiška meilė — tai svarbiausias ir labiausiai jaudinantis dalykas visame pasaulyje.

Jeigu esi suaugusi, bet jos taip ir nepažinai, vadinasi, tau nenuskilo, kaip ir daugeliui mano dailės mokytojų, kurios prisistato ne „poniomis“, o „panelėmis“, smulkiai garbiniuojasi plaukus ir nešioja egzotiškus papuošalus.

Svarbu pasimylėti su gausybe žmonių, bet turbūt ne daugiau kaip su dešimt.

Tapusi Londone savarankiškai gyvenančia moterimi, būsiu neapsakomai elegantiška ir liekna, dėvėsiu juodas sukneles, gersiu martinius, su vyrais susitiksiu tik per reklamines knygų kampanijas arba parodų atidarymus.

Apie tikrąją meilę liudija muštynės, į kurias dėl tavęs įsivelia du vaikinai. Aplinkybės susiklosto palankiausiai, kai praliejamas kraujas, bet niekam neprireikia keliauti į ligoninę. Jei pasiseks, vieną dieną taip nutiks ir man.

Svarbu prarasti nekaltbę po septynioliktojo gimtadienio, bet dar prieš aštuoniolikąjį, kad ir likus dienai iki jo. Jeigu pradėsi devynioliktus būdama skaistuoje, gyvenime niekuomet nesimylėsi.

Bučiuotis ir glamonėtis gali su tiek žmonių, kiek širdis geidžia, tai nieko nereikia, čia tik praktika.

Šauniausi vaikinai visada yra aukšti, žydų kilmės ir turi automobilį.

Geriausi yra vyresni, nes jie daugiau visko išmano, labiau patyrę ir jų reikalavimai ne tokie dideli.

Kai tavo draugės užmezga artimus santykius su vaikinais, jos pasidaro nuobodžios. Su tokia drauge smagu tik tuo atveju, kai mylimąjį turi ir tu.

Jeigu bičiulės *apskritai* neklausinėsi apie jos vaikiną, ji pagaliau susipras tau įkyrinti ir liausis apie jį kalbėti.

Ištekėti vertėtų kiek pagyvenus vienai. Tarkim, dvidešimt septynerių.

Mudvi su Farle niekada nesusižavėsime tuo pačiu vaikinu, nes jai patinka nedidukai ir šelmiški, kaip Naidželas Harmanas, o man labiau prie širdies paslaptingi mačai, kaip Čarlis Simpsonas iš „Busted“ grupės. Va kodėl mūsų draugystė tęsis amžinai.

Gyvenime nepatirsiu romantiškesnio momento nei tada, kai mudvi su Lorena per Valentino dieną grojome tame keistame Sent Olbanso bare, ir, man dainuojant „Mylimoji, tau derėjo par-eiti“, priešais sceną sėdintis Džo Sojeris užsimerkė, nes šiek tiek anksčiau mudu aptarėme Džefą Baklį — faktiškai Džo yra vienintelis iš visų pažintų vaikinų, kuris labai gerai suvokia, kokia išties esu ir kas mane suformavo.

Gyvenime nepatirsiu gėdingesnio momento už tą, kai bandžiau pabučiuoti Semą Limaną, bet jis atšlijo, ir aš pargriuvau.

Gyvenime nepatirsiu sielvartingesnio momento nei tada, kai Vilas Jangas viešai paskelbė esąs gėjus, ir man teko apsimesti, kad dėl to nesuku galvos, nors iš tikrųjų liejau ašaras degindama per

sutvirtinimo sakramentą dovanų gautą, į odą įrištą knygutę, kurioje aprašiau mūsų bendrą ateitį.

Vaikinams patinka, kai su jais šneki grubiai, o pernelyg malonų tavo elgesį jie laiko vaikišku ir nešauniu.

Kai galiausiai imsiu rimtai draugauti su vaikinu, visa kita nebeturės beveik jokios reikšmės.

Vaikinai

Kalbant apie garsus, neatsiejamus nuo paauglystės, vieniems labiausiai įstrigę džiugūs parke žaidžiančių seserų ir brolių spygavimai. Kiti pamena, kaip barškėdavo grandinė, kai jie savo brangiausiu dviračiu nerangiai svyruodavo per kalvas ir slėnius, kaip pakeliui į mokyklą čiulbėdavo paukščiai, kaip iš žaidimų aikštelės sklisdavo juokas ir spardomo futbolo kamuolio bumbėjimas. Aš asmeniškai išskirčiau AOL telefoninio interneto signalus.

Jų seką puikiai atsimenu net ir dabar. Pradinius metalinius telefono pypčiojimus, nutrūkstančias šaižias mezgamo ryšio treles, apie pažangą bylojančią aukštą natą, po kurios sekdavo pora dygių žvangtelėjimų ir šnypštimas. Jį lydinti tylą bylodavo, kad blogiausia jau praeityje. „Jus sveikina AOL, — ištardavo raminantis, O raidę pabrėžiantis balsas. Ir pridurdavo: — Gavote elektroninį laišką.“ Pagal šiuos interneto signalus šokdavau kambaryje, kad greičiau praeitų kankinamai lėtai slenkantis laikas. Iš to, ką pramokau balete, sukurpiau pratimą: pypsint darydavau *plié*, žvangant atlikdavau *pas de chat*.^{*} Kartodavau jį kiekvieną vakarą, iš mokyklos grįžusi namo, nes tai buvo mano gyvenimo garso takelis. Nes savo paauglystę praleidau internete.

^{*} Prancūziški baleto judesių terminai. *Plié* — prisėdimas, *pas de chat* (katės žingsnis) — šuolio pavadinimas.

Kai ką derėtų paaiškinti: aš užaugau priemiestyje. Baigta, nebeturiu ką pridurti. Kai buvau aštuonerių, tėvai priėmė žiaurų sprendimą palikti Islingtoną, išsikelti iš buto pusrūsyje ir persikraustyti į erdvesnį namą Stanmore. Prie galutinės metro Jubileeaus linijos stotelės atokiausiame Šiaurės Londono pakraštyje. Ten driekėsi tušti didmiesčio paribiai; jie priminė linksmybių stebėtojus, o ne šėliojančius vakarėlio dalyvius.

Kai augi Stanmore, nesi nei tikra miestietė, nei tikra kaimietė. Nuo centrinės Londono dalies mane skyrė per didelis nuotolis, kad būčiau viena iš kietų vaikų, kurie lankosi „Ministry of Sound“ klube, šneka savitu dialektu, rengiasi šauniais vintažiniais drabužiais, pirktais Pekam Rajaus kelyje veikiančiose, neįtikėtina geroje „Oxfam“ labdaros parduotuvėse. Deja, gyvenau per toli ir nuo Čilterno kalvų, kad būčiau viena iš užmiestyje gyvenančių rausvaskruosčių laukinukų paauglių, kurios nešioja senus, storus megztinius, trylikos pramoksta vairuoti tėčio „Citroën“, traukia į žygius ar su pusbroliais ir pussesserėmis svaiginasi miške. Tapatumo atžvilgiu, Šiaurės Londono priemiesčiai tolygūs vakuumui. Jie rusvai gelsvi kaip pliušiniai kilimai, puošiantys vietinius namus. Tenai nebuvo jokio meno, kultūros, senų pastatų, parkų, mažyčių parduotuvių ar restoranų. Vien tik golfo klubai, tinkliniai „Prezzo“ restoranai, privačios mokyklos, žiedinės sankryžos ir privažiavimo keliai, mažmeninės prekybos parkai bei didcentriai stikliniais stogais. Ir moterys čia atrodė vienodai, taip pat kaip namai, kaip automobiliai. Žmonės tegalėdavo save išreikšti leisdami pinigus homogeniniam turtui ir pramogoms: oranžerijoms, virtuvės praplėtimui, mašinoms su integruota palydovine navigacija, „viskas įskaičiuota“ tipo atostogoms Maljorkoje. Jeigu nežaisdavai golfo, nenorėdavai sruogelėmis dažytis plaukų arba naršyti „Volkswa-

gen“ atstovybės salono, tuomet Stanmore nebuvo kuo užsiimti. Ypač paauglei, priverstai kliautis tuo, kad motina ras laisvo laiko ir jau minėtu „Volkswagen Golf GTI“ nuveš ją į reikiamą vietą. Laimė, turėjau geriausią draugę, Farlę, kuri gyveno už trijų su puse mylios. Jas nuo savo aklagatvio įveikdavau dviračiu.

Farlė buvo ir tebėra nepanaši į jokių kitų žmonių iš mano gyvenimo. Vienuolikos susipažinome mokykloje. Bičiulė ikūnijo mano priešingybę, ir tokia liko iki šiol. Ji tamsiaplaukė; aš šviesiaplaukė. Ji kiek per žema; aš kiek per aukšta. Ji planuoja kiekvieną smulkmeną ir laikosi susidaryto grafiko; aš viską palieku paskutinei minutei. Ji dievina tvarką; aš nelabai valyva. Jai patinka taisyklės; aš nekenčiu taisyklių. Ji neturi savimeilės; mano įsitikinimu, rytinis skrebutis ganėtinai svarbus, kad apie jį paskleisčiau žinią socialiniuose tinkluose (trijose paskyrose). Ji susitelkusi į dabartį ir artimiausias užduotis; aš blaškausi tarp tikrovės ir fantastinės jos versijos, egzistuojančios mano galvoje. Bet mes kažkodėl puikiai sutariame. Kai 1999 metais per matematikos pamoką Farlė prisėdo greta, man pasisekė kaip niekad.

Kiekviena mūsų diena klostydavosi vienodai: abi įsitaisydavome priešais televizorių pasiėmusios krūvas bulvių traškučių ir beigelių (bet tik kai namuose nebūdavo tėvų — priemiesčiuose įsikūrę vidurinėsios klasės atstovai pasižymi dar ir tuo, kad itin brangina sofas ir griežtai draudžia valgyti svetainėje) ir per „Nickelodeon“ kanalą žiūrėdavome jaunimui skirtas amerikiečių situacijų komedijas. Pasibaigus naujoms „Sesers, sesers“, „Kaip du vandens lašai“ ir „Raganaitės Sabrinos“ serijoms, peršokdavome į muzikinius kanalus ir spoksodavome į ekraną nukorusios žandikaulius, kas dešimt sekundžių įsijungdamos MTV, „MTV Base“ arba VH1, ieškodamos konkretaus Ašerio dainos siužeto.

Kai atsibosdavo jo ieškoti, grįždavome prie „Nickelodeon+1“ ir vėl peržvelgdavome prieš valandą matytas situacijų komedijų serijas.

Apibūdindamas savo paauglystę Morisis aiškino, esą jis tarsi „laukdavo autobuso, kuris taip ir neatvažiavo“; šis pojūtis tik stiprėja, kai tampi pilnamete, bręsdama vietovėje, panašioje į rusvai gelsvą laukiamąjį. Aš nuobodžiavau, jaučiausi liūdna ir vieniša, karštligiškai troškau, kad mano vaikystė kuo greičiau baigtųsi. Bet tada lyg narsusis riteris spindinčiais šarvais didįjį stalinį šeimos kompiuterį pasiekė AOL telefoninis internetas. Ir atsirado „MSN Instant Messenger“ susirašinėjimo programa.

Parsisiuntusi „MSN Messenger“ ir pradėjusi pildyti sąrašą elektroninių adresų — jie priklausė draugėms iš mokyklos, draugių draugėms, į kaimynines mokyklas einančioms, akyse nematytoms draugėms, — aš sakytum pastuksenau į kalėjimo kameros sieną ir išgirdau, kaip kažkas man atsako tuo pačiu. Aptikau žolės stiebelį Marse. Sukiojau radijo imtuvo rankenėlę, kol eterio traškesys užleido vietą žmogaus balsui. Išsivadavau iš slegiančio priemiesčių sąstingio ir nėriau į žmonių bendravimo platybes.

MSN programa ne tik suteikdavo galimybę bendrauti su pažįstamais, bet ir prilygo tam tikrai vietai. Atsimenu ją kaip kambarį, kuriame lindėdavau valandų valandas, kiekvieną vakarą ir savaitgalį, kol nuo spiginimo į ekraną akys pasrūdavo krauju. Net kai palikdavome priemiestį, kai tėvai didžiadvasiškai išsiveždavo mane su broliu atostogauti į Prancūziją, tame kambaryje vis vien tūnodavau diena iš dienos. Vos tik atvykdavome į naujus svečių namus, pirmiausia pasidomėdavau, kur vietiniai laiko kompiute-

rį su internetu — paprastai aptikdavau senutėlį stalinį agregatą tamsiame pusrūsio aukšte, — bemat prisijungdavau prie „MSN Messenger“ ir begėdiškai ilgai, ištisas valandas, bendraudavau internetu nekreipdama dėmesio į kokį rūškaną prancūzą paauglį, kuris man už nugaros sėdėdamas fotelyje lūkuriuodavo savo eilės. Lauke kepindavo Provanso saulė, šeimos nariai gulėdavo prie baseino ir skaitydavo, bet tėvai puikiai žinojo, kad su manimi beprasmiška ginčytis dėl „MSN Messenger“. Susirašinėjimo programa atstojo mano draugysčių visatos centrą. Asmeninę erdvę. Vienintelį dalyką, kurį galėjau vadinti nuosavu. Kaip sakiau, tai buvo tam tikra vieta.

Pirmąjį elektroninio pašto adresą, *mazyle_1_4@hotmail.com*, susikūriau būdama dvylikos per informacinių technologijų pamoką. Išsirinkau skaičių 14, nes galvojau, kad elektroninėmis žinutėmis dalinsiuos porą metų, kol tokios pramogos taps per daug vaikiškos; daviau sau užtekčiai laiko pasimėgauti nauja mada ir įvairiomis jos keistybėmis, mat spėjau, jog sulig keturioliktuoju gimtadieniu šiam adresui nebeteiksiu reikšmės. „MSN Messenger“ ėmiau naudotis tik nuo keturiolikos ir iki tol išbandžiau *vilasjangasniarniam@hotmail.com*, taip rodydama aistringą potraukį „Popmuzikos dievaičio“ 2002-ųjų sezono laimėtojui. Po to, kai mokykloje statytame miuzikle „Karuselė“ gavau pono Snou vaidmenį, kurį atlikau su užsidegimu ir labai sėkmingai, nusprendžiau patikrinti, ar man tiktų *as_aktore@hotmail.com*.

Atsisiuntusi „MSN Instant Messenger“ grįžau prie *mazyle_1_4@hotmail* ir pasidžiaugiau MSN sąrašu, kuriame nestigo mokyklos draugių kontaktų, prisigraibytų nuo tada, kai sumąsčiau susikurti elektroninio pašto adresą. O svarbiausia — programa man pasiūlė vaikinų. Anuomet nepažinojau nė vieno. Jei

neskaitytume brolio, mažojo pusbrolio, tėčio ir kelių šio bičiulių, su kuriais jis žaisdavo kriketą, per visą savo gyvenimą nebuvau leidusi laiko jokioje vyriškoje draugijoje. O MSN parūpino sraunia tėkme plūstančių fantominių berniukų adresų ir avatarų. Juos geraširdiškai dovanodavo įvairios panelės iš mano mokyklos — tos, kurios savaitgalį matydavosi su vaikinais ir jų duomenis kilniaširdiškai perleisdavo kitoms mokinėms. Jie apskriedavo MSN adresynus. Kiekviena bendramokslė įtraukdavo naujus vardus į savo kontaktų sąrašus ir mums visoms išpuldavo penkiolika minučių šlovės — proga šnektelėti su jais.

Vaikinų rasdavome trijų rūšių šaltiniuose. Pirmajam priskirdavome kokios mergaitės motinos krikštasūnį arba menkai pažįstamą šeimos draugą, su kuriuo tekdavo sueiti augant. Dažniausiai metais ar dvejais vyresnį už mus, išstypusį ir prakaulų, žemo balso. Tai pačiai kategorijai priklausė ir mokyklinio amžiaus kaimynai. Antrasis šaltinis: pusbroliai ar antros eilės giminaičiai. O trečiajame, egzotiškiausiame būdavo per šeimos atostogas sutiktas vaikinai, tikras Šventasis Gralis, mat jis galėjo būti kilęs iš bet kur, netgi iš tokių tolimų vietovių kaip Bromlis ar Meidenheda, o tu štai galėdavai bendrauti su juo per „MSN Messenger“, lyg judu sėdėtumėte viename kambaryje. Nieko sau smagybės, nieko sau nuotykių.

Greitai sukaupiau visą tų beglobių katalogą ir kontaktuose jį paženklinau užrašu VAIKINAI. Su jais plepėdavau savaitę savaitėmis — mes aptardavome, kokius baigiamuosius egzaminus rinksimės, kokias muzikos grupes labiausiai mėgstame, kaip dažnai rūkome ir geriame svaigalus, kaip toli esame nuėję, kalbant apie santykius su priešinga lytimi (šiuo atveju visada pasitelkdavau fantazijas, kurias uoliai kurpdavau, savo pastangoms teikdama be

galo daug svarbos). Aišku, mes beveik arba visiškai nenutuokėme, kaip atrodo tie, su kuriais bendraujame; anais laikais neturėjome nei telefonų su fotoaparatais, nei paskyrų socialiniuose tinkluose, todėl remtis galėdavai tik miniatiūrinėmis nuotraukomis MSN profiliuose ir tuo, kaip jie patys save aprašydavo. Kai kada pasinaudodavau mamos skeneriu ir įkeldavau gražų savo kadrą iš šeimos vakarienės arba atostogų, vėliau, pasitelkusi „Paint“ programą, kruopščiai iškirpdavau tetą ar senelį, bet paprastai tuo neužsiimdavau, nes prie fotografijų reikėdavo per daug kraptystis.

Į mano bendramokslių pasaulį atklydę virtualūs berniukai pakurstė ne vieną naują konfliktą ir dramą. Aplinkui nepalijamai plisdavo gandai, kas su kuo šnekučiuojasi. Mergaitės prisiekdavo ištikimybę akyse neregėtiems vaikinams, jų vardus įterpdamos į savuosius vartotojo vardus ir apsupdamos juos žvaigždutėmis, širdelėmis ar apatiniais brūkšneliais. Kartais nepažįstamos merginos iš gretimų mokyklų pridėdavo tave prie savojo kontaktų sąrašo, kad tiesiai šviesiai paklaustų, ar kalbiesi su tuo pačiu vaikinu, su kuriuo palaiko ryšį ir jos. Pasitaikydavo momentų — tie nutikimai sklandydavo bendrajame pokalbių kambaryje, kaip pamokomosios istorijos, — kai išsiduodavai, kad užmezgei santykius su koku vaikinu, rašydama jam žinutę ne tame lange ir netyčia ją pasiųsdama savo draugei. Tai lemdavo šekspyriško lygio tragediją.

MSN galiojo įmantrios etiketo taisyklės; jeigu prie sistemos prisijungdavai ir tu, ir tau patinkantis vaikinai, bet jis nesiteikdavo atrašyti, dėmesį patraukdavai išsiregistruodama ir vėl prisiregistruodama, nes programa jį perspėdavo, kad grįžai, ir galbūt sužadindavo norą tave užšnekinti. Jei vengdavai kalbėtis su kitais, išskyrus vieną konkretų žmogų, nuslėpdavai savo prijungties bū-

seną ir su juo susirašinėdavai vogčiomis. Tarpusavio ryšiai priminė asistavimą, tipiską karaliaus Eduardo VII laikų šokiams, ir aš į juos įsiliejau mielu noru, svaigdama iš pasitenkinimo.

Ilgalaikis bendravimas žinutėmis retai kada baigdavosi pažintimi tikrovėje, bet, kai taip įvykdavo, ji kone visuomet sukeldavo širdį draskantį nusivylimą. Buvo toks Maksas su dviguba pavarde — plačiai žinomas MSN kazanova, garsėjęs tuo, kad mergaitėms paštu siųsdavo vandeniui atsparius spalvingus laikrodžius, — ir Farlė, daugel mėnesių tauškusi su juo internetu, galop sutiko atvažiuoti į pasimatymą Bušio traukinių stotyje, prie spaudos kiosko. Vieną šeštadienio popietę nusigavo tenai, išvydo jį ir persigandusi metėsi už šiukšliadėžės. Iš savo slėptuvės stebėjo, kaip Maksas iš telefono būdelės vis mėgina prisiskambinti jai į mobilųjį, bet susitikti su tikru vaikinu nesiryžo, todėl spruko namo. Jie ir toliau vakarais kiauras valandas plepėdavo per „MSN Messenger“.

Aš nuėjau į du. Pirmas buvo siaubingai nesėkmingas aklas pasimatymas, surengtas prekybos centre, ir netruko nė penkiolikos minučių. Antrą kartą mačiausi su vaikinu iš netoliese esančios internatinės mokyklos — mudu bendravome kone metus, kol pagaliau nutarėme susitikti Stanmore „Pizza Express“ picerijoje. Kitus dvylika mėnesių tai palaikydavome, tai nutraukdavome ryšį; dažniau likdavome išsiskyrę, mat jis nuolat sėdėdavo uždarytas mokykloje. Tiesa, aš kartais nulėkdavau į svečius, prisidažiusi lūpas, nešina rankine, pilna cigarečių pakelių, kuriuos jam pirkdavau lyg koks Bobas Houpas, per Antrąjį pasaulinį karą pasiūstas linksminti kareivių. Jo bendrabutyje nebuvo interneto, todėl „MSN Messenger“ galėjome pamiršti, bet problemą išsprendėme savaitiniais laiškais ir tarp miestiniais skambučiais, tačiau gavęs mėne-

sinę laidinio telefono sąskaitą, mano tėvas iš nevilties vis labiau pražildavo.

Penkiolikos, kai ėmiau bičiuliautis su Lorena, pasišiaušusia strazdane šviesiai rudomis akimis, apvedžiotomis juodu pieštuku, prasidėjo meilės romanai, užvaldęs daugiau mano dėmesio ir laiko nei visa kita, kas buvo įvykę „MSN Instant Messenger“ languose. Vaikystėje kartais matydavomės per gimtadienio šventes „Hollywood Bowl“ boulingo klube, bet arčiau susipažinome per bendrą mūsų draugę Džesę, vakarieniamos viename iš gausybės Stanmore veikiančių, itališkus patiekalus siūlančių tinklinių restoranų. Tarp mudviejų atsirado ryšys, kokį teko stebėti kiekviename romantiniame filme, kurį rodė ITV2 kanalas. Mes šnekėjomės, kol perdžiūvo gomurys, vis užbaigdavome viena kitos sakinius, kvatojimu vertėme žmones atsisukti nuo aplinkinių stalų; kai Džesė patraukė namo, ir mus išvijo iš restorano, lediniame šaltyje prisėdome ant suoliuko, kad galėtume toliau kalbėtis.

Ji brazdino gitara ir žvalgėsi dainininkės, nes ketino suburti grupę. Aš kartą dainavau negausiai publikai, Hokstone susirinkusiai į atviros tribūnos vakarą, ir man reikėjo gitaristės. Rytojaus dieną jos mamos stoginėje puolėme repetuoti, bosanovos stiliumi mėgindamos perdaryti „Dead Kennedys“ kūrinius. Iš pradžių savo grupei išrinkome „Įniršusios Pankherst“ pavadinimą, bet galop jį pakeitėme dar neaiškesniu „Sofija negali skraidyti“. Pirmą sykį koncertavome Pineryje, turkų restorane, perpildytame klientų, iš kurių tik vienas nepriklausė mūsų šeimoms arba mokyklos draugėms. Vėliau pasirodėme visose žymiose scenose: Rikmans-

vorto teatro fojė, vienos iš Mil Hilo aludžių kiemelyje suręstame, nudrengtame priestate, greta Čeltnamo iškilusiame kriketo stadiono paviljone. Grodavome visose gatvėse, kur nesisukiodavo policininkai. Dainuodavome visuose bar micvos pobūviuose, į kokius tik mus pakviesdavo.

Negana to, mus siejo pomėgis griebtis novatoriško metodo ir savo MSN turinį išsklaidyti į skirtingas platformas. Pradinėje draugystės stadijoje išsiaiškinome, kad nuo tada, kai parsisiuntėme „Instant Messenger“ programą, abi perkopijuojuame pokalbius su vaikinais į „Microsoft Word“ dokumentą, atsispausdiname juos, sudedame puslapius į segtuvą ir prieš miegą skaitome tekstus lyg erotinį romaną. Įsivaizdavome esančios savotiška Blumsberio grupė, tik sudaryta iš dviejų narių ir susikūrusia dvidešimt pirmo amžiaus pradžioje, „MSN Messenger“ gyvavimo laikais.

Bet vos susidraugavusi su Lorena, palikau priemiesčius ir persikėliau į mišrią internatinę mokyklą už septyniasdešimt penkių mylių į šiaurę nuo Stanmoro. MSN nebepajėgė numalšinti priešingos lyties atstovų keliamo smalsumo; aš geidžiau sužinoti, kokie jie tikrovėje. Manęs nebetenkino nei nuo meilės laiško dvelkiantis, vis labiau blėstantis „Ralph Lauren Polo Blue“ kvepalų aromatas, nei dzingsėjimai ir barbenimo garsai, skelbiantys, kad per „Instant Messenger“ gavau naują pranešimą. Į internatą išvykau siekdama priprasti prie vaikinių.

(Pastaba: ačiū Dievui, kad tenai persikrausčiau. Farlė pašutinius trejus metus liko mūsų mergaičių mokykloje, kur taip ir nepažino berniukų draugijos, todėl įstojusi į universitetą buvo kaip nekastruotas bulius porceliano parduotuvėje. Pirmąją fuksų savaitės dieną vyko „Šviesoforo“ vakarėlis, į kurį vienišiai buvo skatinami ateiti apsirengę žaliai, o turintieji antrąją pusę — rau-

donai. Dauguma nusprendė, kad jiems siūloma užsimesti žalius marškinėlius, bet Farlė atsibeldė į bendrabučių barą užsitempusi žalias pėdkelnes, apsiavusi žalius batus, su žalia suknele ir milžinišku žaliu kaspinu plaukuose, nežymiai apipurkštuose žaliu laku. Tartum ant kaktos būtų išsitatuiravusi užrašą AŠ LANKIAU MERGAIČIŲ MOKYKLĄ. Iki gyvenimo pabaigos džiaugsiuos, kad internate mokiausi su vaikinais ir per porą metų įveikiau pradinį mišrios tarpusavio sąveikos etapą, antraip, ko gero, pirmakursių savaitę man irgi būtų kilę problemų dėl žalio plaukų lako.)

Pasirodė, kad su daugeliu berniukų neturiu nieko bendra, ir jie beveik arba visiškai manęs netraukė, nebent tiesiog užsimanydavau kurį nors pabučiuoti. Bet joks vaikinai, kurį norėdavau bučiuoti, netroško bučiuoti manęs, taigi galėjau likti Stanmore ir toliau mėgautis iliuziniais santykiais, užmegztais derlinguose savo vaizduotės kraštuose.

Dėl per didelių meilės atžvilgiu puoselėjamų vilčių kalti du dalykai; pirma, mano tėvai kone gluminančiai pametę galvas vienas dėl kito, ir antra — tai lėmė asmenybės formavimosi laikotarpiu žiūrėti filmai. Vaikystėje buvau keistai apsėsta miuziklų, bręstant man išsivystė priklausomybė nuo filmų su Džinu Keliu ir Roku Hadsonu, todėl aš tikėjau, kad berniukai elgsis panašiai elegantiškai ir žavingai. Mišri mokykla gana greitai lūkesčius sužlugdė. Pavyzdžiui, per pirmąją politikos pamoką, kurioje dalyvavo dvylika mokinių, tebuvo viena iš dviejų mergaičių ir pirmą kartą patalpoje sėdėjau tarp tiek daug vaikinių. Kol mokytojas aiškino proporcinio atstovavimo esmę, gražiausias iš dešimties, garsus širdžių virpintojas (man pasakojo, kad vyresnį jo brolių, metais anksčiau baigusį mokyklą, pravardžiavo Dzeusu) po stalu perdavė sulenktą popieriaus skiautę. Viršutinėje jos dalyje pamačiau nu-

pieštą širdį, dėl kurios įtikėjau gavusi meilės laišką; apsimestinau droviai šypsodamasi praskleidžiau lapelį, bet viduje teradau piešinį baidyklės, pavadintos orku iš „Žiedų valdovo“, ir užrašą ATRODAI KAIP JIS, brūkštelėtą po paveiksluku.

Farlė savaitgaliais aplankydavo mane ir žiopsodavo į šimtus berniukų, įvairaus pavidalo ir didumo, slankiojančių gatvėmis, per pečius persimetusių sportinius krepšius ir ledo ritulio lazdas. Išgirdusi, kad kiekvieną rytą, kai prisėdu koplyčios klaupte, jie būna pasiekiami ranka, draugė tiesiog negalėjo patikėti, jog man taip sekasi. Bet tikrovėje vaikinai šiek tiek nuvylė. Jie neatrodė tokie šaunūs, kaip internatinėje mokykloje sutiktos panelės, nei toli gražu tokie įdomūs ar mieli. Ir būdama tarp jų kažkodėl niekada neįstengdavau atsipalaiduoti.

Baigdama mokslus lioviausi taip skrupulingai reguliariai naudotis MSN, kaip tą dariau praeityje. Sulig pirmuoju semestru Ekseterio universitete atsirado „Facebook“, internete aptinkamų vaikinių lo-bynas — ir šauniausia, kad gyvybiškai svarbius jų duomenis užeidavau įkeltus į vieną puslapį. Vis tyrinėdavau universiteto bičiulių nuotraukas; kvietimus draugauti siųsdavau kiekvienam, kurio išvaizda krisdavo man į akį, savo veiksmais greitai inicijuodama apsikeitimą žinutėmis ir susitikimus per vieną iš gausybės degtinės vakarų, rengiamų naktiniuose klubuose, arba tą savaitę vykstančiame putų vakarėlyje. Gyvenau universiteto teritorijoje, katedrą turinčiame istoriniame Devono grafystės mieste; rasti vienas kitą nebuvo sudėtinga. MSN programa prilygo juodai drobei, aptaškytai ryškiaspalvėmis mano fantazijomis, o žinutės feisbuke buvo skirtos vien susitikimams organizuoti. Antai kaip studentai ieško-

davo naujų simpatijų, kurių širdį jiems knietėdavo užkariauti, ir planuodavo artimiausio ketvirtadienio vakarą.

Po studijų grįžau į Londoną, ryžtingai atsikračiusi įpratimo feisbuke užgriūti potencialius meilės objektus ir juos pulti įtikinamai agresyviai, kaip „Avon“ kompanijos atstovė, vis dėlto, laikui bėgant, ėmė formotis naujas elgesio modelis. Su vyrais susipažindavau per draugę, vakarėlyje arba bare, išgaudavau jų vardus ir telefono numerius, paskui daugelį savaitių elektroniniais laiškais ar SMS palaikydavau epistolinius santykius, kol sutardavau antrą kartą pasimatyti. Gal todėl, kad pažinti kitą žmogų mokėjau tik taip — per atstumą, turėdama užtekčiai erdvės perfiltruoti geriausią įmanomą savo versiją, tai yra pateikti vien šmaikščius sąmojus, skambiausias replikas, dainas, kurios darytų jiems įspūdį ir kurias paprastai gaudavau iš Lorenos. Aš taip pat siūsdavau jai dainas, kad Lorena galėtų jomis dalintis su savo susirašinėjimo draugu. Sykį bičiulė pareiškė, esą puikia nauja muzika apsikeičiams už didmeninę kainą ir saviesiems meilės objektams ją perleidžiams su „emociniu antkainiu“.

Šitokio pobūdžio korespondencija beveik visuomet baigdavosi nusivylimu. Po truputį susivokiau, kad pirmieji pasimatymai turėtų vykti iš tikrųjų, o ne laiškuose, priešingu atveju skirtumų tarp tavo įsivaizduojamo ir tikro asmens nenumaldomai daugėja. Vis prasimanydavau jo charakterio savybes ir abipusę trauką, lyg rašydama scenarijų, bet, kai mudu susitikdavome, pasijusdavau skaudžiai apvilta. Įvykiams klostantis ne taip, kaip noriu, atrodėdavo, tartum būčiau siuntusi vaikinui savo scenarijaus kopiją, kad įsimintų vaidmens eilutes, bet, dideliu mano apmaudui, jo agentas būtų pamiršęs ją perduoti adresatui.

Bet kokia moteris, brendusi vien tarp mergaičių, pasaky-

tų tą patį: mums sunku atsikratyti įsitikinimo, kad berniukai yra labiausiai viliojantys, žavingiausi, atgrasiausi ir keisčiausi padarai visoje planetoje, grėsmingi ir mitiniai it sniego žmonės. Ir dar, kai augi tokioje aplinkoje, neretai amžiams tampi nepataisoma fantazuoja. O kaipgi kitaip? Juk mudvi su Farle daugel metų ištisai sėdėdavome ant mūrinių tvorelių, storais guminiiais batų padais bakštindavome per plytas, žvelgdavome į dangų, stengdavomės nugrimzti taip giliai į svajas, kad jos padėtų nukreipti dėmesį nuo vienodomis uniformomis apsitačiusių, šalia vaikštinėjančių šimtų panelių. Lankydama mergaičių mokyklą, kiekvieną dieną treniuoji vaizduotę tarsi pramankštą daranti olimpinė atletė. Tiesiog nuostabu, kaip galima įprasti prie sivilinančio fantazijų karščio, jeigu dažnai joms atsiduodi.

Visada galvojau, kad susižavėjimas priešinga lytimi, jai jaučiama maniakiška aistra prislops, vos tik baigsiu mokslus ir prasidės suaugusiojo gyvenimas, bet nė nesitikėjau, jog prieš įžengdama į ketvirtą savo dešimtmetį apie vyrus nusimanyčiau ne ką daugiau nei tuomet, kai pirmą sykį prisijungiau prie „MSN Messenger“.

Vaikinai kėlė problemų. Kad jas išspręščiau, prireikė penkiolikos metų.